

[Aksel Larsen.]

rantere for, hvad jeg vil gøre i givet Fald; det skal jeg nok selv paatage mig. Jeg synes, det maa være berettiget at minde Ministeren om, at der findes visse Bemærkninger, som man kan tillade sig, selv om de ikke lyder godt, naar man taler som menigt Medlem, men naar man taler som Minister, vilde det være klogere at lade være med at komme med dem. (*Christmas Møller*: Han gaar fremad i Fornemhed). Ja, jeg gaar jo i en god Skole.

Ministeren synes ikke at kende Forholdene ved den Hær, han er Minister for, syndelig godt, naar han bestrider mine Oplysninger om, hvorledes Folkene til Kostforplejningen udpeges. Ministeren siger, at de almindeligvis udpeges af Mandskabet. Det er ikke rigtigt. De udpeges almindeligvis af Kompagnichefen. Der staar desuden ikke noget som helst Sted, at de skal udpeges, endsige vælges, af Mandskabet. Dernæst tager Ministeren et Forbehold: Det skal være Folk med Varekundskab. Ja, den kender vi ved Kompagniet. Det skal være en Bager eller en Slagter, uanset om de har nogen som helst Evne til at optræde med Autoritet som deres Kammeraters Talsmænd, og det er dog det, der er det afgørende. Vi, der har været i Trøjen, ved i alt Fald, at det var aldrig Folk i Kostforplejningen, der gik op og klagede, naar Margarinen var harsk eller Leverpostejnen muggen, det var andre. (*J. P. Larsen*: Ja, men saa kunde I jo klage). Ja, den enkelte Mand kunde paa eget Initiativ klage, men saa skal man lade være med at paastaa, at Folkene i Kostforplejningen er Repræsentanter for deres Kammerater. Desuden er det jo ikke noget Svar paa det Krav, jeg har stillet om, at de menige skal have Rettigheder, at de skal have Ret ikke alene til at afholde Møder og drøfte deres Forhold, men ogsaa til ligefrem at danne Mandskabsklubber og vælge Tillidsmænd, som faar Forhandlings- og Paataleret. Dette Krav har Ministeren ikke sagt noget til ud over dette, at Hæren ikke skal være en Diskussionsklub, men det er virkelig ikke tilstrækkeligt. Ministeren siger, at de meniges Rettigheder skal nok blive varetaget — han mener formodentlig, saa længe han er Minister. Ja, men hvis de har Rettigheder, hvorfor er de saa ikke fastlagt noget som helst Sted, hverken i Hærorordningen eller Instrukser eller lignende?

Hvad Officerskorpset angaar, fastholder jeg, hvad jeg har sagt. Det passer ikke det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, der siger, at jeg kender kun sort og hvidt og

intet derimellem. Se, hvis det ærede Medlem var ubekendt med den Statistik, jeg fremdrog her, kunde man maaske tilgive det. Men han har jo benyttet Pausen til formedelst 50 Øre at afkøbe mig et Eksempplar af vort Tidsskrift „Tiden“ for November Maaned, hvori Statistikkene er aftrykt, og saa kunde han i hvert Fald lukke Øjnene op og se, at der i denne regnes med 3 Klasser, Overklasse, Mellemlasse og Underklasse, hvis han ikke har hørt, at jeg regnede med det heroppefra. Dernæst nægter det ærede Medlem at tage Stilling til det, han har ikke haft Tid til at sætte sig ind i det. Det beklager jeg ogsaa meget, for ved den Diskussion, vi havde i Oktober i Studenterforeningen i Aarhus, hvor jeg brugte samme Tal, var han rørende enig med mig og sagde: Ja, hvis det er rigtigt, hvis der er et saadant Misforhold til Stede, skal det ændres. Nu, 4 Maaneder efter, kan han ikke huske noget om det, og vil ikke være med til at ændre noget.

Ja, det er maaske ogsaa uvæsentligt, om det ærede Medlem vil være med. Det var mere væsentligt, hvis det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen og hans Forsvarsminister vilde være med. Det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen nægter blankt at anerkende Statistikkene, saa er den Sag afgjort for ham. Ministeren derimod siger, at Officerskorpset er loyalt. Der er Adgang for alle til at blive Officerer, Uddannelsen er billig, og hvis Arbejderne saa ikke melder sig, er det beklageligt, men det er der ikke noget at gøre ved. Dermed har man ikke bortforklaret Forholdene, som de er, dermed er man ikke kommet uden om Kendsgerningerne med Hensyn til Officerskorpsets sociale Sættelse og deraf følgende politiske Indstilling i Dag. Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft forsøgte at bortforklare dette ved at tale om, at det var af Idealisme og Kærlighed til Faget, at de paagældende søgte derind, og vilde bevise dette bl. a. ved, at en meget stor Procentdel af Officererne er Sønner af Befalingsmænd. Det beviser uendelig lidt i den Retning. Det er nemlig saaledes i omtrent alle Fag — det kan det ærede Medlem faa Oplysning om i offentlig tilgængelige Statistikker —, at der er en vis Tilbøjelighed hos Sønner til at vælge Faderens Erhverv, eller maaske snarere en vis Tilbøjelighed hos Fædrene til at lade Sønnerne faa deres Erhverv. Det beviser intet som helst om disse Sønners Kærlighed til Faget eller om deres idealistiske Indstilling. Men det er i og for sig ogsaa ligegyldigt, hvad Aarsagen er, om det er for smaa Lønninger eller andre Ting.